

Pohádka o Veverce, Žábě a Čápovi

Marek Šolmes Srazil

2004, 2005, 2006....?

Ilustrace: Dušislav Staněk

Galakticko - megalitická

Pohádka

o Veverce, Žábě a Čápovi

Není určena dětem do dvanácti let ☺ !!!

Knihka 1

Veverka spadla ze stromu.

Zobáčkem se zabodla do studánky, ze které vyskočila sprostě nadávající Žába a spolkla Veverku i se zobáčkem. Žába začala sbírat oblázky, ale brzy ji to přestalo bavit, tak odešla k nedalekému rákosí. Tam čekal Čáp, udělal chňap a bylo to.

Milé děti,

pohádka se začala samovolně rozjíždět: Sluníčko se podivilo a pravilo:

„Jemine, pane Čáp, Vy máte ale apetit.“

Čáp si narovnal kravatu a odvětil:

„Musím krmit mladý a co je ti vlastně do toho?“

„Jen jsem Vás chtělo potěšit, že s takovým apetitem budete dlouho živ.“

„No, výborně,“ zabručel Čáp, udělal několik potácivých kroků a pozvracel se. Hup, Žába byla venku a kvákla:

„Za to, že mě Bůh zachránil, nechám žít i Veverku,“ strčila si prst do úst a jala se dávit.

Ble, Veverka byla venku a kvikla: „To mi musíte vysvětlit!“

„A copak copak Veverko?“ ptalo se Sluníčko.

„S tebou se nikdo nebaví, ty žlutá koule,“ odfrkla Veverka a otočila se k Čápoovi a Žábě:

„Mám podezření, že tu není něco v pořádku.“

Čáp a Žába s napětím čekali, co z Veverky vyleze. Sluníčko se mezitím urazilo a šlo spát.

Veverka pokračovala:

„Za prvé je divné, že jsem se zabodla zobáčkem, který normálně Veverky nemívají, do studánky, když není zima, tudíž by tam neměl být led. Za druhé to, že mě sežrala Žába a za třetí, jak to, že se stmívá, když jsou dvě hodiny po poledni?“

„Se stmíváním je to jasné,“ řekl Čáp. „Urazila jsi slunce žlutou koulí, takže natruc zapadá, to je docela běžné, proč tě sežrala Žába, na to se zeptáme jí, zobáček prozatím vynecháme, ale ta studánka, to je opravdu divné.“

„Kvák,“ kvákla Žába: „Normálně Veverky nejím, ale když jsem tě tam viděla zabodnutou a bezmocnou, něco mi říkalo: do prdele, Veverka se zobáčkem, okamžitě ji sežer! Tak jsem po tobě skočila. Nechápu, co se to se mnou stalo.“

„Asi amok,“ napověděl Čáp.

„Blbost,“ pravila Veverka, vytáhla z kapsy lískový oříšek a vyhodila ho do vzduchu.

„Proč?“ otázal se Čáp.

Veverka bravurně chytila padající oříšek do zobáčku, rozlouskla ho a detektivním hlasem prohlásila:

„Žáby normálně Veverky nežerou, to je jasné, jako že je slunce na nebi,“ Veverka si uvědomila, že řekla blbinu a žoviálním hlasem dodala: „obvykle. A v létě studánky nezamrzají, to ví každý malý lýkožrout. Podle mě je studánka i její okolí začarované.“

To koukáte děti. Začarované. Nastalo dlouhé ticho.
Čápovi sklapl zobák, Žába se nafoukla, zatřásla se a zašeptala:
„To myslíš jako vážně? Začarovaná? A do prdele.“
„Nějak mi unikají souvislosti,“ prohlásil Čáp a začal se nohou šťourat v bahně.
Opět nastalo ticho.
Žába se třásla dál, jakoby měla zimnici, ani si nevšimla, že slunce znovu vysvitlo.
Pánbůh se naprd a nakopal ho zpět na oblohu.
Nesnáší, když někdo porušuje pravidla, která určil.

Veverka si jako první uvědomila prudký sluneční žár, který na ně slunce zlobně vysílalo a řekla:

„Jedna záhada je vysvětlena,“ a ukázala na oblohu, kde pomalu mizela boží bosá noha,
„ale nechápu, proč jsi taková sralbotka a přitom sprostá jako dospělý lýkožrout.“
Žába se přestala třást a nasupeně odpověděla:
„Hele Veverčko se zobáčkem, abych si na tobě znovu nepochutnala.“
„Nechte toho obě dvě!“ vložil se do toho Čáp, „pojďte se radši domluvit, co podnikneme.“
„Když se do mě Veverka přestane navážet, řeknu vám, co si o tom myslím já,“ řekla Žába a trochu se vyfoukla.

„Dobrá, tak mluv a buď v klidu,“ řekla Veverka.

„Jsem v klidu,“ odsekla Žába a nervózním hlasem pokračovala:

„Na tom, že je studánka i okolí začarované, něco je.

Začala jsem se třást, protože jsem si vzpomněla
na Š-M-E-J-K-A-L-A.“ Žába jméno hláskovala, pomalu, se zjevným strachem v očích.

„A kurva,“ neodpustil si Čáp.

„Kdo je to Šmejkal?“ zeptala se tichým hlasem Veverka, i na ní bylo znát, že začíná být nesvá.

„Š-M-E-J-K-A-L,“ začala znovu Žába, „to je stvůra kouzelnická. Napůl vlkodlak, napůl hejkal. Děsně rád začarovává věci i živé tvory do nesmyslných patvarů, trápí celý svět. Jednou mi dědeček Žbluňkoprd vypravoval, jak kdysi vtrhnul do našeho kraje. Natropil spousty škod, dokud nepřišel Chytřej Jouza a nevyhnal ho. Zamrzlá studánka, Veverččin zobáček a můj podezřelý amok, to všechno ukazuje právě na něho.“

„Kurva,“ řekl Čáp a přestal se nohou šťourat v bahně.

„Pane na nebesích, Čáp začal bejt sprostěj,“ ulevila si Veverka.

„Jo, kurva, začal. O Šmejkalovi vím svý, letím odtud,“ zabručel Čáp.

„To, nemůžeš,“ odtušila Žába, „Nebo je ti u prdele, co bude s naší studánkou a s celým naším krajem?“

„No jo, kurva, děti, moje malá Čápata, úplně jsem na ně zapomněl. Doufám, že jim ten šmejdnic neudělal.“

„Vidím to černě,“ řekla Žába, „máte hnízdo, jenom kousek od studánky a tam teď určitě řádí ten mamrd.“

Sluníčko se zlomyslně zašklebilo. Možná, že z té modravé výše vidělo něco víc než naši hrdinové.

„Kurva,“ řekl Čáp.

„Půjdeme k tvému hnízdu, když bude ok, vomrknem i studánku,“ navrhla Žába a rozkopla hromádku oblázků, kterou prve nasbírala, „a kurva, je moje slovo,“ dodala.

„Mno jo, kurva,“ řekl Čáp.

„Tak jdeme, sprost'áci,“ rozhodla Veverka a sebejistě zaklapala zobáčkem.

Kdyby rybář, který na druhé straně rybníka seděl, u dlouhatánské udice zvedl hlavu, velice by se podivil. Spatřil by, jak Žába poskakuje vedle Čápa, jemuž za krkem sedí Veverka a ještě k tomu se zobáčkem.

Ale rybář zvednout hlavu nemohl, neboť z dlouhé chvíle umřel.

Našim hrdinům chvíli trvalo, než zmizeli v hlubokém lese.

Milé děti,

les se nijak nejmenoval.

Byl plný zvěře, skřítků a mechu a kapradí, u něhož byly hrobečky Křemílka a Vochomůrky.

Přesně uprostřed nepojmenovaného lesa stál starý komín.

Kousínek od studánky. Byl to jediný, co zbylo z perníkové chaloupky.

Stál tam smutně a odevzdaně sám a sám, od té doby, kdy Jeníček s Mařenkou zavraždili ježibabu a spalali všechny perníček. Sám, dokud si na něm Čáp s Čápicí nepostavili hnízdo.

Letos se jim narodila tři čápata, tudíž na komíně bylo opravdu veselo. Až do dnešního dne.

Když se Žába, Čáp a Veverka opatrně připlížili ke komínu, první věc, kterou si uvědomili, bylo ticho.

„Kurva,“ zašeptala Žába, „neměli by tvoji parchanti řvát?“

Čáp se kupodivu ani nezlobil, jakým způsobem Žába nazvala jeho děti a řekl, také velice potichu:

„To by teda měli. Veverko, mohla by ses tam nenápadně mrknout?“

„Jasná věc,“ kvikla Veverka a obratně přeskočila z Čápovala krku na komín. Pomalu se šplhala výš a výš. Drápky se zachytávala všelijakých výčnělků, zobáčkem čile zkoumala jejich pevnost, až stanula těsně pod hnízdem. Pomalinku, s nejvyšší možnou opatrností, se jala vyšplhat i na hnízdo. Když se dostala pod jeho okraj a už, už chtěla pozdvihnout hlavičku, aby se podívala dovnitř, zaslechla tichý hovor:

„Každou chvíli přiletí,“ řekl jeden zle znějící hlas.

„A až přiletí, zabijem ho,“ odpověděl druhý, ještě zlejší.

Veverka se zachvěla.

Chtělo se jí také trochu pšouknout.

Také se tak bojíte děti?

„Jo, roztrháme ho na cucky, ať z nás má náš nový tat'ka radost,“ dodal třetí, samozřejmě ten nejzlejší hlas.

Veverka se snažila zabránit pšouknutí tím, že svírala zadní tlapky pevně u sebe.

„Už by tu měl sakra bejt, mám hrozný hlad,“ pokračoval

ten nejzlejší hlas.

Veverka se s bušícím srdíčkem odhodlala zjistit, jakýmžto stvůráš ty děsivě znějící hlasy patří.

Nazdvihla opatrně hlavičku, aby se do hnízda podívala. I božsky nakopnuté a našim hrdinům nepřející Sluníčko si radši zakrylo oči svými paprsky. Bůh zrovinka vysvětloval po stopadesátém Hitlerovi, co všechno udělal špatně, takže na dobré boží skutky vsutku neměl čas. A v tom si Veverka prdla. Stačila ještě zahlédnout šestero krutých, žlutých očí, tři obludné tlapy plných ještě žlutějších zubů a pustila se. Střemhlavým letem, rotující kolem své osy, se ztopořeným ocáskem a žalostně kvíkající hrůzou, padala dolů.

„A kurva,“ zařval Čáp.

Chtěl se podívat vzhůru, co se to tam u všech lýkožroutů děje, překvapeně otevřel zobák a Veverka mu jím prolétla až do žaludku.

„Kašli na to, kvakni mě a letíme pryč, mrkej nahoru,“ zakvákala vylekaně Žába.

Čáp se opět podíval na komín a to, co spatřil, ho popohnalo okamžitě k činu. Nejspíše si však špatně vyložil žabí slova a Žábu skřehotající sprosté nadávky, spolkl také. Poskočil, zamával křídly a vznesl se. Právě v čas.

Žbuch. Něco hnusného se vztekle rozpláclo v místě, kde před vteřinou stál. Postříkal ho jakýsi odporně zapáchající sliz, ale Čáp to nevnímal.

Mával křídly jak nejrychleji dovedl a snažil se uniknout dvěma letícím stínům, které za sebou cítil. Ba ne děti, už je za sebou i slyšel! Čáp letěl, jen co mu křídla stačila.

„A kurva,“ vyfrknul, když s vysokou čapí rychlostí málem sestřelil z nebe svoji manželku. Vracela se od rybníka s košíkem ryb.

Ukradla je mrtvému rybáři a nyní se našťavaně obrátila v letu a chtěla právem zakřičet:

„Co tu kurva tak šíleně poletuješ?,“ ale nebylo jí to dopřáno. Jeden ze dvou stínů si z ní udělal terč. Krásná, majestátná, čistým trhem odtržená hlava se v tu ránu řítila dolů i s košíkem.

„Hlavy ani ryby nežeru,“ smál se zajímavým hlasem stín. Ještě ve vzduchu trhal tělo Čápy ženy a hltal rudou krev. Čáp přidal do svého, o život bojujícího letu, všechny poslední zbytky sil. Sluníčko si odkrylo oči.

„Fíha, to je nervák.“

Poslední pronásledující stín se k zoufalému Čápovi rychle přibližoval.

Čápa napadla naprostá šílenost. Otočil se.

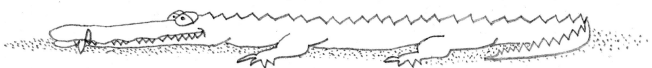
Zastavil svůj beznadějný let a mávaje křídly na místě, řekl:

„Dobrý den.“

Stín strnul. Nechápatě zamrkal žlutými očima a přestal mávat svými šupinatými křídly.

Na to nebyl připraven. Přemýšlel, proč ho ten zkurvenej Čáp zdraví a hladiny rybníka si všiml příliš pozdě. Stačil jen nesrozumitelně zařvat nějakou nadávku a rybník ho pohltil.

Rybář už na břehu nebyl. Pochutnával si na něm Krokodýl, který nedávno utekl ze zoologické zahrady.

„U všech moskytů, to máme dnes hody,“ pomyslel si Krokodýl a zakousl stín, který se marně snažil vysvobodit své hnáty z bahnitého dna. Čáp si ve vzduchu ulevil:

„A kurva.“

Sluníčko se nesměle zahihňalo. Přeci jen fandí dobru a chtělo na to nějak upozornit.

Bůh po stopadesáté sedmé zjistil, že to s Hitlerem fakt nemá smysl a aby dokázal alespoň trochu své božské dobrotivosti, vytvořil z mraků velké VICTORY. Ba velké milé děti, opravdu velké. Ovšem Čáp měl zcela jiné starosti:

„Kde mám rychle přistát a vyvrhnout Žábu s Veverkou, než je rozežerou žaludeční šťávy? Co dělá ten druhý stín, který mi sejmul manželku?

Chce se mi kurva čurat. Manželka byla stejně mrcha...“ bručel si v letu.

Tyto myšlenky se honily Čáповi hlavou, zatímco poslední žijící stín (ten nejzlejší) byl spokojený a dobře napapkaný. Chut' zabíjet ho však v žádném případě nepřešla. Letěl ve vzdušných Čáповých stopách, všiml si všech zlámaných větviček jako správný scout a samozřejmě, že i nepatrně narušených slunečních paprsků. Čápa spatřil ve chvíli, kdy zvracel u stavidla, blízko místa, kde nedávno zemřel rybář z dlouhé chvíle. Nejprve z čápiho zobáku vypadla Žába a kvákla obvyklé:

„Kurva.“

Hned za ní vylétla Veverka, cinkla zobáčkem o kámen a zvolala:

„Čápe! Viděl jsi to? Viděl jsi ty zrůdy? To byly tvé děti!“

„Jo, viděl Veverko,“ křičel hystericky Čáp, „přišel jsem o děti, manželku, Žába je sprostější než dospělý lýkožrout, Sluníčko se nám hihňá a Bůh... Ten na nás sere!“ a ukázal nohou na obrovské VICTORY vytvořené z mraků. V tu ránu si všiml velkého padajícího stínu.

„Do prdele, rychle pryč,“ zvolal a začal urychleně roztahovat křídla. Boha se přeci jen trochu dotkla Čáпова vyřčená slova na jeho adresu. Chtěl dokázat, že to s tím sraním není až tak zlé a jen tak mimochodem vypustil blesk. Blesk zasáhl stín jen několik málo metrů nad hlavami našich hrdinů. Stín přímo explodoval. Čáp, Žába i Veverka strnuli.

Chvíli nic neviděli ozáření výbuchem a potom začali stírat hnusný lepkavý sliz ze svých těl.

„Serem na to, jdem do hospody,“ prohlásila Žába.

Čáp souhlasně zabručel, nechal Veverku i Žábu vyskočit za svůj krk a rozletěl se.

Milé děti,

hospoda zvaná „U nedopečeného štrúdlu“ stála na druhé straně nepojmenovaného lesa, takže naši hrdinové museli znovu proletět nad Čáповým hnízdem.

Z výšky se dívali dolů a čekali, jestli se neobjeví nějaká další zrůda, či dokonce jestli se neobjeví samotný Š-M-E-J-K-A-L. Nic se naštěstí nestalo. K hospodě „U nedopečeného štrúdlu“ dorazili právě včas. Sluníčko kvapem zapadalo, tentokrát už podle božích pravidel, takže naši hrdinové byli velice rádi, že doletěli před úplným setměním. Kdo by chtěl být tuhle noc venku? Po všem, co se v ten den odehrálo. No řekněte děti.

„Odkad' jste?“ přivítal je hospodský Mýval.

„Vod rybníka,“ odpověděl Čáp a zasedl s přáteli ke stolu.

Ano, už tak naše hrdiny můžeme nazvat. Podezřelé dění v nepojmenovaném lese z nich udělalo přátele. Máte radost děti?

„A copak to bude rybníkárci, pivečko se štrúdlíčkem?“ zeptal se hospodský utíraje kamenné misky svým ocasem.

„Jasan a tři javorové k tomu, napište to na mě,“ kvikla Veverka. Vracela se jí dobrá nálada. Otočila se k Čáповi:

„Tak co, starý brachu, je ti líp?“

„A víš, že vlastně jo? Jsem docela spokojený. Jsem svobodný, bezdětný, můžu teď úplně všechno... Když se to vezme kolem a kolem,“ odpověděl Čáp.

„Kvák,“ přitakala Žába a zapálila si doutník.

„Tak tady to máme rybníkářci,“ řekl hostinský Mýval, postavil na stůl tři korbely piva, tři plné misky nedopečeného štrúdlu a tři javorové.“

„Výborně,“ zajásala Veverka, „tak na smrt Šmejkal.“

Pozdvihla javorovou k zobáčku, čekala, že přátelé udělají to samé, ale né, né.

V hospodě nastalo ticho. Ticho jako v hrobě. Přesně takové, jako když v kovbojce vejde do saloonu Jack Krutibrčál s kolty drsnácky zastrčenými mezi zuby.

Ticho tak tiché, že byste neslyšeli upadnout ani ten nejmenší knedlíček uvařený pro chvostoskoka. Takové vám tam bylo ticho děti. Přátelé se na sebe udiveně podívali.

Poté se rozhlédli po místnosti. Hostinský Mýval nervózně leštil pípu, parta srdců ještě před chvilkou mastících karty, se nenápadně zdekovala. Venku zahřmělo.

Starý Lišák se vytrěštěným zrakem díval do temného kouta, kde u malého stolku seděla ještě temnější postava. Znovu zahřmělo.

„Kurva,“ zašeptal Čáp, „vidíte, kam to zírá?“

„Jo, kurva,“ zašeptala Žába a ani ji nenapadlo se hádat, že kouzelné slůvko „kurva“ patří jen jí.

„Kurva,“ přidala se Veverka, „Jakej čerchmant to tam do prdele sedí?“

Co myslíte děti? Kdopak to tam asi je? Zahřmělo a začalo prudce pršet. Kapky se zběsile tříštily o hospodskou střechu a vydávaly dunivý rachot. Možná, že to byly kroupy.

Z temného kouta se ozval chraplavý smích. Ošklivý, tak ošklivý, že se starý lišák poblíkal.

„Vylez, vylez ty chechotale začerněnej,“ kvákla odvážně Žába.

„Jo, vylez hnusáku,“ přidal se Čáp.

„A hybaj, ať se ti podíváme na zoubek,“ nechtěla Veverka zůstat pozadu.

Starý Lišák spadl pod stůl a vydával kloktavé zvuky. Hostinský Mýval už za pultem nestál.

Kam zmizel, to už se nikdo nikdy nedozvěděl. Temná postava se napřímila, vydala děsivé zamručení, její žluté oči se zableskly. Čáp, Veverka a Žába vstali jako jeden muž.

Byli připraveni na boj. Byli rozhodnuti všechno ukončit. Byli rozhodnuti zvítězit nebo zemřít.

Právě teď a tady. V hospodě „U nedopečeného štrúdlu“. Náhle se zablesklo, prásklo to a temná postava byla ta tam. Klasika, jako čert. Ale čert to nebyl.

„ŠmŠmeŠmejkal,“ zakoktal starý Lišák z pod stolu a kloktal dál nesrozumitelné zvuky.

„Kurva,“ zakvákala Žába, „kam ten mamrd zmizel, mohli jsme ho dostat a byl by pokoj.“

Starý lišák naposledy zakloktnul, ztichl a přestal se hýbat.

„Škoda, mohli jsme ho vyřídít, ale aspoň to vypadá, že hospodu máme jen pro sebe,“ řekl Čáp a ukázal na mrtvého Lišáka.

„Tak ho hoď mezi sudy. Dáme pár piv, štrúdl, nějakou tu javorovou a domluvíme se co dál,“ navrhla Veverka. Čáp tedy odtáhl Lišákovo tělo do sklepa, Žába natočila další piva a postavila je spolu s lahví javorové na stůl. Veverka zobáčkem rozkrájela štrúdl.

„To je pohůdky, že přátelé?“ řekl Čáp, když už všichni seděli spokojeně u stolu.

„A ten štrúdlík kurva, je nedodělaný, přesně jak má být,“ pochvalovala si Žába.

Domluvili se naši hrdinové na nějakém plánu? Co myslíte děti? Ne. Opili se a sladce usnuli.

Ráno zastihlo naše hrdiny spokojeně chrundající mezi stoly. V hospodě nadělali pěkný svinčík, ale co je komu po tom. Hostinský stejně zmizel. Ráno se na spící postavy chvilku koukalo a pak rozverně řeklo:

„Vstávat lenoši, už jsem tady, děti čekají na pokračování pohádky.“

Vidíte děti, že už se těšíte? Na ranní slova zareagovala nejprve Žába:

„No jo kurva, ráno, Ráno a co má bejt? Jsme po včerejšku pěkně unavení.“

„Dobré ráno Ráno,“ kvikla Veverka, „Ráno má pravdu, sice jsme pořádně zapařili, ale musíme vstát, nasnídat se a vymyslet plán, jak na Šmejkal. Po včerejšku se ho už tolik nebojím, když se tak sraťácky zdejch.“

„Zdar přátelé,“ zahlaholil Čáp, „načepuju pivo a přinesu štrúdl, při snídani se domluvíme co a jak.“

„Tak se mi líbí, jen tak dál,“ řeklo spokojeně Ráno a šlo se podívat jinam.

„Nu dobrá,“ kvákla Žába, „podívám se do spíže, mohla bych uklohnit vajíčka se slaninou.“

„Ty brd’o, vajíčka, čím víc tím líp,“ nějak se mi po tom nedopečeném štrúdlu houpá žaludek a nemám na něj chuť,“ řekla Veverka. Sluneční paprsky pohladily hospodská okna a vnikly dovnitř. Začaly tančit mezi uloženým nádobím a vytvářely tisíce krásných barevných obrazců.

„Jemine, to se mi to hezky daří,“ zkoušelo to Sluníčko.

„Trapný,“ odfrkala Veverka a šla čurat.

„Nesvit’ mi do ksichtu,“ zařval Čáp od pípy.

Sluníčko marně podležalo našim hrdinům. Pánbůh se zrovinka holil a nechával si předčítat časopis Vesmírný Armagedoníček archandělem Gabrielem. Po uplynutí necelé půlhodinky byl stůl prostřen. Opravdu skvěle. To vám to děti pěkně vonělo. Slaninka byla pěkně křupavá, zmijí vajíčka krásně upravená do růžkata a pivo mělo ještě lepší říz než minulého večera.

Pečivo mělo trochu nazelenalou barvu od plísně, to však našim hrdinům ani trošičku nevadilo. Pustili se s chutí do jídla a mlaskali tak, že by jim to mohl závidět i Kozlík Mlaskouš.

Mlaskali a pili a debatovali o tom, jak na Šmejkal. Padaly různé návrhy. Například:

„Motorovou pilu na něj.“

„Nejlepší by bylo sršní hnízdo.“

„Umlátíme ho dlažební kostkou.“

„Ukradneme bojový vrtulník.“

„Najmeme si žoldáky.“

„Převlékneme se za vnadné Šmejkalky a on se z toho posere.“

Debatu ukončili po několika marných hodinách, k ničemu nedospěli. Vyrušila je Polednice, jenž místo unášení a strašení dětí zašla na pivo.

„Hola Mývale, máš tu smrad jako ve své noře, mám chuť na pivo a nedopečený štrúdl,“ zvolala skřehotavým hlasem a zasedla ke stolu. Teprve pak si všimla hrozného nepořádku i našich hrdinů.

„Kdopak jste a co se tu sakra stalo?“ zeptala se.

„Hostinský Mýval nám říkal rybníčkářci,“ začal Čáp, „obávám se ale, že se ho nedovoláš, někam zmizel, potom co se tu objevil Šmejkal. Starý Lišák dostal mrtvici a umřel, hodil jsem ho k sudům, pivo ti klidně natočím stará vráno, myslím, že je dnes zdarma.“

„To se mi dějí panečku pěkně divné věci. Tak Šmejkal říkáš. To je už požehnaná řádka let, kdy tu řádl naposledy. To bylo tak –

„Známe tu historku o Chytrém Jouzovi, nemusíš nám ji znovu telit,“ skočila Polednici do řeči Veverka, „Žába nám už všechno řekla, chlastej a neplet’ se nám do hovoru.“

„No jo pořád, proč se se mnou nikdo nikdy nechce bavit, jsem snad tak ošklivá?“ Zeptala se plačtivým hlasem Polednice.

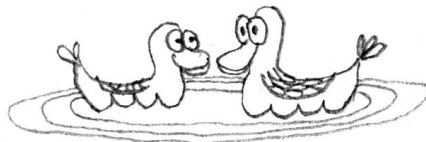
„Nejhezčí zrovna nejsi, to je pravda, ale o to nejde, máme důležité jednání, tak pij a nebul,“ uklidňoval jí Čáp a postavil před ní orosený korbel piva.

Polednice ztichla a začala pít.

Milé děti,

že odbilo právě poledne jistě víte, ale copak teď udělají naši hrdinové, když na nic nepřišli, co myslíte? Neudělali nic, znovu se opili a usnuli. Pomalinku nastával soumrak, polednice odešla spát do svého hnízda na stromě, Sluníčko bylo opět naštvané, že si ho naši hrdinové za celý den ani nevšimli a Pánbůh se pustil do handrkování se Stalinem. Pánbůh mu vyčítal, že se na svých fotografiích nechal dělat vyšším, než ve skutečnosti byl, tedy ne tak, jak ho Pánbůh stvořil. Stalin oponoval, tvrdil, že by si to nikdy nedovolil, lhal Pánubohu do očí. Nosil momentálně nehmotné tělo, u kterého není možné objektivně spočítat váhu, natožpak výšku.

Stalinovo fyzické tělo se dávno rozpadlo v prach, takže si bývalý diktátor myslel, že je docela na koni. Pořád nepochopil, že Pánbůh je vševědoucí. Krokodýl v rybníce za nepojmenovaným lesem spokojeně chrápal. Byl tak nadlábnutý, že by klidně mohl chrápat další měsíc. Kozlík Mlaskoš seděl ve svém chlívěčku a cpal se, pořádně u toho mlaskal, jak jinak. Mohl by se klidně cpát další měsíc. Chytřej Jouza se válel na peci, zdály se mu krásné sny o jeho mnohých dobrých skutcích. Hostinský Mýval byl nenávratně zmizelý a tak srnci mastili karty v jiné hospodě. Malá Kačenka usnula schoulená pod křídly svého Kačírka.

Nastala hluboká noc.

Čáp, Veverka a Žába spali a spali. To se jim to hezky spalo děti. Nemuseli přemýšlet nad svými starostmi. Ve spánku se někdy zdá, že je vše v pořádku. I když tomu tak třeba není. Nechejme je tedy spát. Ať naberou nových sil, ať zapomenou na svá trápení, kdo ví, co je ještě čeká za dobrodružství. A kdo ví, co se stane, až se opět setkají se Šmejkalem...

Knihka 2

Milé děti. Sluníčko vykouklo a usmálo se. Přišlo Ráno. Pánbůh si hověl na bílém obláčku a nechával se kolébat jako Ježíšek v Betlémě. Nekolébal ho nikdo jiný než náš starý známý archanděl Gabriel. Chytřej Jouza válející se na peci zívł, prdnuł si, podrbal se na zadečku, čuchnuł si ke své chlupaté ruce a otočil se na druhý bok. Polednice seděla ve svém stromovém hnízdě a prohlížela se v zrcátku. Přemýšlela, jestli je ošklivá nebo ne. Byla. Kozlík Mlaskoš mlaskal v chlívku a Kačenka s Kačírkiem se v dlouhých polibcích vozili po zelenavé rybniční vodě. Neměli se čeho bát. Krokodýl, který nedávno utekl ze zoologické zahrady, sladce spal. Zdál se mu prapodivný sen. Zdálo se mu, že je balzamovač, jenž právě balzamuje tělo nedávno zasnulého Ramsese II. Kraj, o němž si v této pohádce vyprávíme, se právě probouzel. Všechno bylo v pořádku. Avšak jen zdánlivě. Tento kraj, o kterém víme, že je v něm nepojmenovaný les, rybník, rákosí a hospoda „U nedopečeného štrúdlu“ z níž navždy zmizel hostinský Mýval, měl přece jen jednu, a to docela patrnou závadu. Navštívil ho hrozný ŠMEJKAL. Žába nám o něm posledně pověděla, cituji: „Š-M-E-J-K-A-L, to je stvůra kouzelnická. Napůl vlkodlak, napůl hejkal. Děsně rád začarovává věci i živé tvory do nesmyslných patvarů, trápí celý svět. Jednou mi dědeček Žbluňkoprd vypravoval, jak kdysi vtrhnul do našeho kraje. Natropil spousty škod, dokud nepřišel Chytřej Jouza a nevyhnal ho.“ A zde máme naše hrdiny:

Tramtarará, Veverka! Tramtarará, Žába! Tramtarará, Čáp!

Zatím ještě klidně spí v hospodě „U nedopečeného štrúdlu“, ale za chvilku se probudí a pustí se do dalšího dobrodružství. Chtějí se vypořádat s tím oškliváckým Šmejkalem.

Ba, děti, chtějí ho zabít. Nemohou čekat na Chytřejho Jouzu, co se jen válı na peci, drbe se na zadečku a vzpomíná na své dobré skutky. Vše je pouze ve Veverčiných tlapkách, Žabích stehýnkách a Čákových křídlech. Těšíte se, děti? Bude to pořádně napínavé.

Zanechali jsme naše hrdiny spící v hospodě „U nedopečeného štrúdlu“ poté, co se po mnoha dobrých a zajímavých nápadech, jak zlikvidovat Šmejkal, opili a usnuli. První se probudila Žába. Kvákla a šla se vykakat. Druhá se probudila Veverka. Kvíkla a šla si natočit vyprošťovák. Poslední se probudil Čáp.

„Kurva, co budeme dělat?“

Nedostal žádnou odpověď. Žába kakala, Veverka smáčela svůj čumáček v korbelu a nadšeně hulákající Sluníčko schválně přeslechl. Když se naši hrdinové konečně sesedli nad posledními zbytky nahnilého nedopečeného štrúdlu, čáp to zkusil znovu:

„Tak kurva, přátelé, co budeme dělat?“

Žába vypoulila oči a kvákla:

„Já bych se na to vysrala.“

„Vždyť už jsi byla,“ řekla Veverka. „Ale já osobně se chci zbavit mého zobáčku, docela mě sere a nemůžeme jen tak nechat bejt, co v našem kraji ten zkurvenej mamrd všechno způsobil,“ dodala a podívala se významně na Čápa.

„Jo, to teda jo. Ne, že by mi manželka nějak chyběla, ale co udělal z mých čápat, to mě docela vytočilo,“ řekl čáp a bouchl křídlem do stolu.

„Dobrá, ale musíme se konečně k něčemu dokopat, jinak tady budeme chlastat do aleluja,“ kvákla Žába.

„Než dojde pivo,“ opravila ji Veverka. „Mám jeden návrh. Mohli bychom jít k naší studánce. Tam to celé začalo a tam to taky třeba celé ukončíme. Chtěli jsme tam jít přece už dřív, co vy na to?“

Žába a Čáp přemýšleli.

Když se Čáp chtěl konečně vyjádřit, ozval se veselý zpěv:

***„Veverka, Žába a Čáp jdou,
mamrda Šmejkal u studánky zabijou.
Kam se hrabe Chytřej Jouza,
proti nim je jako hloupej Lojza.“***

Sluníčko si prostě nedalo říci a takhle neustále trapně našim hrdinům podlejšalo. No řekněte děti. Sluníčko se někdy chová opravdu hloupě, že? A všichni víme, že hloupej je Honza a ne Lojza. No ne?

„Sluníčko, jsem ti fakt vděčný, že svítíš, hřeješ, ale nezpívej a nevtovravuj, už nás tím sereš,“ řekl Čáp a pokračoval v debatě:

„Souhlasím Veverko, vypadneme odtud a došlápnem si na toho hnusáka.“

Sluníčko se opět urazilo, zapadnout si však nedovolilo. Pánbůh, přestože v klidu rozjímal kolébající se na bílém obláčku, vše bedlivě sledoval a i když bos, jeho nakopnutí pořádně bolí. To si Sluníčko od minule moc dobře pamatovalo. Také bychom si to měli pamatovat děti. Naši hrdinové se vydali za dalším dobrodružstvím. Tentokrát pěkně po svých, aby byli co nejméně nápadní. Šli pomalu a opatrně, nechtěli nic ponechat náhodě. Co kdyby u studánky Šmejkal opravdu byl? Žába sem tam zašeptala sprostý vtíp, ale ani Veverka, ani Čáp, neměli na žádné fórky náladu. Žába tedy držela hubu. Přátelé šli potichounku jako myšky a v napjatém očekávání se blížili ke studánce. Přibližně 27 kroků od ní, dala Veverka svým soudruhům mávnutím tlapky pokyn, aby se zastavili. Otočila se a kvíkla:

„Vylezu na strom, přeskáču po větvích na Černý smrk nad studánkou a vomrknu to jako posledně.“

Žába se otrásla, Čáp kývl a zašeptal: „Buď opatrná Veverko, já bych na Černém smrku nikdy nepřistával a hlavně si neprdni, víš jak to posledně dopadlo.“

Veverka na Čápa drsně mrkla, vyskočila na strom a zmizela přátelům z očí.

Milé děti,

v místním kraji se o Černém smrku traduje, že u něho kdysi dávno, měla postavenou chýši zlá Roběžroutka. Unášela ty nejhodnější děti, mučila je velice ohavným způsobem, rozřezávala na kousičky a s nevidaným apetitem je papala. Ani si je neopékala, či jiným tepelným způsobem neupravovala. V letních měsících, za jasných nocí, se u studánky zjevuje, směje se krutým hlasem a zpívá:

*„Pojď milé robátko, pojď ke mně,
podříznu tě jak jehně.
Kosti pověsím na Černý smrk,
tamhle hlavu, semhle krk.“*

Dětské hlavičky ani krčky Roběžroutka nepapala. Byla trošku rozmazlená. Taková vám byla milé děti. Ale kdo ví? Copak asi dělá právě teď... Veverka se s mrštností kolegyně Lasičky vydala na průzkumnou cestu. Měla srdíčko až v prdelce, ale chtěla sama sobě dokázat, že je stále ta drzá a nebojácná frajerka, jako za starých dobrých časů, kdy se nebála provokovat i samotného Datla Klováka. Hle! Zde je! Nebojácná frajerka Veverka se zobáčkem! A jak si počíná! Směle a obezřetně. Přibližně po 54 skočcích doskočila na jednu ze silnějších větví Černého smrku. Do hlavičky ji cinkla šiška. Naštěstí docela potichounku. Veverka se podívala nenápadně skrze smrkové větve dolů, ale nic zvláštního nebo podezřelého nespatriła.

Studánka byla pořád zamrzlá. Veverka i z té výšky rozeznala díрку v ledu, kterou vytvořila svým přičarovaným zobáčkem. Zhupkala opatrně dolů na zem a začala si prohlížet studánku. Dupla na led. Nic se nestalo. Naschvál si prdla. Opět se nic nestalo. Zafoukal větříček a Veverka ucítila svůj vyprděný nakyslý zápach. Pomyslela si:

„To by zabilo i Šmejkal, no nic, dohopkám pro Žábu a Čápa a uvidíme.“

Pozdvihla oči, aby si vybrala jednu z větví Černého smrku na kterou by vyskočila a ztuhla. Ztuhla tak, že byla zcela ztuhlá. Hrůzou.

Žába mezitím vyprávěla Čápovi sprosté vtípy, takzvané plameňáky. Kupříkladu:

„Čápe, řekni Hranostaj.“

Čáp zabručel: „Hranostaj.“

„Máš na hlavě kunda. Ha, há, há.“

Čápa to moc nebavilo, jen dělal, že poslouchá. Dá se říci, že Žábu nevnímal. Nebo ještě lépe. Sral na to.

„Je to žlutý a je to u silnice,“ kvákla Žába, „co je to?“

„No, nevím,“ otráveně povzdych Čáp.

„Ledabyly vychcaný chcanky. Ha, há, há.“

„Hele Žábo, fakt super vtípy, ale nezdá se ti, že Veverka je pryč už nějak podezřele dlouho?“

„No, jo a opravdu se ti mé vtípy líběj?“

„Opravdu, velice, moc a hodně,“ řekl Čáp, ale myslím, že by nebylo od věci jít Veverce naproti.

Co když se jí něco kurva stalo?“

„Hm, už je to docela dlouho,“ zvažněla žába a dodala: „Tak jdem, pěkně po myšácku, jdi první Čápe.“

Čáp rozvázně vykročil a za ním se rozhopkala žába.

Veverka byla stále ztuhlá a to tak, že zcela. Hrůzou. Nejhorší ze všeho bylo uvědomění. Uvědomění, že nevěděla, čeho se tak do prdele lekla a hlavně:

„Proč se tak kývám?“

„A proč všechno vidím tak nějak divně?“

Co myslíte děti? Co se kurva stalo? Fíha. Veverka visela hlavičkou dolů zavěšená na větvi Černého smrku. Bezmocně se kývala na konopném provaze, krev se jí valila do hlavy a chtělo se jí umřít. Pánbůh se kolébal na svém obláčku, šťoural se v nose a bedlivě sledoval náš krásný svět. Pánbůh je vševidoucí a vševědoucí. Ale nešťastnou Veverku čirou náhodou přehlédl. Veverce se zdálo, že zaslechla nějaký divný, krutý smích. Dokonce měla pocit, že slyší jakýsi ponurý zpěv. Ba, děti, začala rozeznávat i slova:

***„Pojď milé robátko, pojď ke mně,
podříznu tě jak jehně.
Kosti pověsím na Černý smrk,
tamhle hlavu, semhle krk.“***

A je to tady. Pořádný průser! Černý smrk. Přibližně sedm metrů od něho se Čáp náhle zastavil.

Žába narazila do jeho levé nohy a téměř neslyšně kvákla:

„Kurva, co je?“

„Drž hubu, mám takový pocit, že se tady něco posralo,“ zašeptal Čáp a měl naprostou pravdu. Veverka. Veverka bezmocně visící na Černém smrku. Veverka, která se posrala strachy. Ale zatím byla naživu.

„Myslím, že se mezi těmi stromy něco hejbe a smrdí to tu jako v žumpě,“ zašeptal Čáp.

„Kurva,“ ulevila si Žába, „co tam vidíš?“

„Jo, jo, fakt se tam něco hejbe, či co,“ šeptal Čáp a snažil se rozeznat co to je.

„Něco visí z Černého smrku,“ šeptal dál a z ničeho nic zařval: „Do prdele, vždyť je to naše Veverka!“ a rozeběhl se. Žába za ním skákala div, že se sama nepřeskočila a volala:

„Počkej, kurva, počkej!“

Nebojte se děti, Čáp doběhl právě včas. Křídlem nadzdvihl posranou Veverku dusící se vlastními zvratky a zařval: „Kurva, Žábo, potřebuju něco vostrýho, rychle, musíme jí vodfíknout!“

„A co jakó?“ kvákala udýchaně Žába.

„Šutr, vem šutr a rozmlať led ve studánce, honem!“ křičel Čáp.

Žába popadla nejbližší šutr a flákla jím do studánky. Led se roztříštil na malé kousky. Žába vybrala ten, který se jí zdál nejostřejší a podala ho Čápo. Čáp sebral kousek podávaného ledu nohou a přeřízl provaz. Veverka se mu svalila do křidel. A... pěkně mu je zasrala. Čápo to bylo jedno, je přece kamarád! A kamarád je kamarád, v dobrém i zlém, že ano děti? Žába zatím vymlátěla ve studánce otvor, naplnila si hubu ledovou vodou a flusla jí omdlelé Veverce do ksichtíku.

„Roběžroutka,“ kvíkla Veverka.

„Kurva, Veverko, co to meleš? Co se stalo? To ti udělal ten mamrd Šmejkal?“ ptal se nervózně Čáp.

Žába si začala prohlížet svůj obraz odrážející se ve studánce.

„Vypadám nějak divně,“ kvákla.

„Roběžroutka,“ kvíkla opět Veverka.

„Kurva, Roběžroutka, Roběžroutka, to jsou jen fámy a pověry, Šmejkal, ten hnusák tady musel bejt,“ zařval Čáp.

„Vypadá to jako Kamzík,“ prohlásila Žába stále sledujíc svůj odraz ve studánce.

„Roběžroutka,“ kvíkla Veverka a otevřela oči, „byla tady.“

„Kurva, co se to tu děje?“ ječel Čáp a vypadal na panečku pěkný hysterický záchvat. „Tak už dost!“

Žába se přestala prohlížet ve studánce, otočila se k Čápo a vyjeveně se na něho podívala:

„Ty jsi taky Kamzík?“

„Cože?“ zmohl se Čáp.

„Roběžroutka mi zazpívala písničku,“ zakňučela Veverka a začala zpívat:

„Pojď milé robátko, pojď ke mně...“

„Už dost, tohle je pěkně v prdeli, to je pěkně na hovno,“ zaječel Čáp a jedním křídlem fláknul Žábu po kebuli a druhým Veverku po posraném zadečku.

„Ha! Mám to!“ zajásala Žába, „vesmír je nekonečný.“

„Seru na to,“ pomyslel si Čáp a poodletěl se uklidnit kousek stranou od šilících přátel. Náhle se mu zatočila hlava, svalil se jako špalek na zem a zůstal nepohnutě ležet. Jeho oči zůstaly dokořán otevřené a nevidouce zíraly do korun mohutných smrků. Sluníčko se na obloze škodolibě uchechtlo. Představte si děti, že přestalo naprosto, ale naprosto fandit dobru. Ale znáte jej, je přelétavé jako pterodaktyl a podlejšavé jako podlejška kapradní. Žába s Veverkou se po několika nesmyslných výkřicích svalily na zem a vypadaly, že jsou na tom podobně, jako Čáp. V lese se rozhostilo naprosté ticho.

A svět se na naše hrdiny díval bez jakéhokoliv zájmu. Naši hrdinové přestali svět zajímat. Naši hrdinové, kteří se odvážně, se statečností dávných reků, rozhodli bojovat se Šmejkalem. Je to spravedlivý svět dětí? Není, že? Ale my to tak nenecháme! Pošleme jim někoho na pomoc. Ale koho? Chytrého Jouzu? Toho holobrádka, který se válí na peci a drbe se na zadku?

Asi ne. Ferdu Mravence? Malého mravenečka, který prožívá svá dobrodružství v jiné pohádce a nejspíše by to do té naší nestihl? Asi také ne. Tak kohopak vybereme děti?

Nezapomeňte, naši hrdinové jsou v pěkné lapálii a měli bychom někoho vybrat co nejrychleji. Polednici. Co říkáte děti? Sice na ni byli trochu příkří, ale zato ji v hospodě „U nedopečeného štrúdlu“ pěkně pohostili. A na to Polednice nezapomíná. Kdepak teď asi je? Že by ve svém stromovém hnízdě? Ale jak ji ksakru odtamtud dostat? Ne! To není možné, to se děje jen v pohádkách. Ale my jsme v pohádce, že děti? Možná mi to nebudete věřit, ale Polednice se právě blíží ke studánce. Blíží se pomalou chůzí a brouká si smutnou písničku:

***„Já ošklivá stará vrána,
nemám ráda tyhle rána.
Když mi schází důvod vstát,
bů, bů, nikdo mě nemá rád.“***

Bylo už krátce po poledni, ale Polednice je navyklá vstávat pozdě. Kam by také spěchala?

Když je tak sama a nikdo ji nemá rád... Polednice zavěšila a zastavila se.

„Čichám nějakou neplechu,“ zaskřehotala a rozhlédla se.

Les byl tichý, ani ptáček nezazpíval a Polednici se zdálo, že u studánky je něco v nepořádku.

Polednice se ke studánce přikradla, tak jak to umí jen ona a spatřila ležící Veverku a Žábu s vytřeštěnými očima do nebe.

„Hola, přátelé, co je to s vámi?“ zvolala a popošla blíž.

Veverka ani Žába se nepohnuly, ležely dál jako mrtvolky.

„No tak, děvčata, vypadáte nějak divně,“ zaskřehotala znovu a poplácala Veverku a následně i Žábu po tvářích.

„Zvláštní,“ kvákla ospale Žába, „zdálo se mi o mé babičce. Vyprávěla mi pohádku a usmívala se na mě.“

„No výborně, Žábo, vypadá to s tebou docela nadějně,“ zaskřehotala Polednice, „Veverka je pořád mimo a mimochodem, kde máte Čápa?“

„Bolí mě hlava jako střep,“ kvákla Žába. „O Čápovi nic nevím, já vlastně vůbec nic nevím. Kurva, co je to s Veverkou?“

„Takhle jsi vypadala ještě před chvilkou taky,“ zaskřehotala Polednice a flákla Veverku znovu do ksichtíku.

„Zvláštní, kvíkla ospale Veverka,“ zdálo se mi, že se ze Žáby stal Kamzík.“

„Vy jste mi ale dvojka,“ povzdechla Polednice.

Žába z Veverkou se na sebe nechápavě podívaly.

A co potom udělaly? Objaly se.

„Teď do toho přijde Čáp a rozbřečím se,“ zaskřehotala Polednice.

Ale Čáp nepřišel.

„Víte, děvčata,“ zaskřehotala Polednice, „Jsem často v depresi, je to taková zvláštní věc. Svědí mě v zátylku, nevnímám okolí a nemohu se třeba i několik týdnů hnout. Vejrám do korun stromů a připadám si děsně zbytečně. Vypadaly jste přesně tak. Neměly jste depresi?“

„Blbost,“ kvíkla Veverka, „deprese nemívám, občas mě sere svět, to je pravda, ale já si myslím, že nás někdo otrávil.“

„Jo, taky si to kurva myslím, normálně se ze mě Kamzík nestává,“ kvákla Žába a dodala:

„Kurva, dala bych si doutník.“

„Chci dostat toho hajzla, co nám to udělal,“ kvíkla odhodlaně Žába.“ A musíme najít Čápa.“

„Pomůžu vám,“ zaskřehotala Polednice.

„Dobrá, stará vráno, rozdělíme se a prošmejdíme okolí,“ kvíkla Veverka.

Veverka, Žába a jejich nová společnice Polednice se tedy vydaly hledat Čápa.

Copak se s ním asi stalo, co myslíte děti?

Čápovi se zdál divný sen.

Seděl přivázaný u stromu, nemohl se ani pohnout a před ním se odehrávalo příšerné divadlo. Věděl to a cítil, i když měl zavřené oči. Slyšel krutý hlas:

***„Má krásná děvčátka, má ňaminkatá robátka,
právě začíná dlouhá krvavá pohádka.
Nejdřív rozřežu na cimprcamr tebe, kvákalko
a potom si vezmu na starost tebe, chundelko.***

Čáp moc dobře věděl, co se před ním odehrává, ani nemusel oči otevřít.

Žába a Veverka ležely na zemi bezmocně svázané v kozelci a nad nimi se skláněla vysoká, odporná postava v roztrhaných šatech. V ruce svírala dlouhý zahnutý nůž a zájímavě se chechtala.

***„Ještě vám povím, jak jsem zlá a krutá víla
a hnedle se pustím do řeznického díla.
Ty se Čápe pěkně dívej na mé umění
a naslouchej potokům krve šumění.“***

Čápovi klapal zobák strachy, nechtěl už nic slyšet, přál si umřít. Veverka strachy kvíkala, Žába se třásla a pro změnu strachy kvákala. Co vám mám povídat děti. Prostě hrůza.

A pak Čáp uslyšel příšerný řev způsobený nepředstavitelnou bolestí a krutý smích a...

„Tuhle ho máme pacholka, válí se a civí stejně jako před tím Veverka se Žábou. Dám mu facana a bude dobrej.“

Čáp ucítil palčivou bolest na tváři a otevřel oči. Nad ním se skláněla vysoká postava v roztrhaných šatech.

„Polednice,“ namáhavě ze sebe vypravil.

„Ano, jsem to já, stará vrána,“ zaskřehotala Polednice a zavolala do tichého lesa: „Hola, děvčata, našla jsem vašeho přítele.“

„Takže, žádná Roběžroutka?“ zeptal se Čáp a postavil se nejistě na nohy.

„Ne, já si myslím, že jste dostali záchvat těžké deprese, ale děvčata tvrdí, že vás někdo otrávil, či co,“ zaskřehotala Polednice.

„Už jsme kurva tady,“ zahlaholila Žába.

„Jsi v pořádku starý brachu?“ zeptala se Veverka.

„Asi jo, ale nic nechápu,“ zabručel Čáp.

„Já se loučím, začíná mě svrbět v zátylku, jdu civět,“ zaskřehotala Polednice a odešla.

„Užij si to,“ volala za ní Žába. „A děkujeme za pomoc, někdy se stavíme na kafi.“

Polednice zaskřehotala pozdrav a něco, jakože ať se staví kdykoliv a zmizela v lese.

„My máme vysvětlení Čápe,“ řekla tajuplně Veverka.

A jaký kurva?“ zeptal se Čáp.

„Tohle,“ kvákla Žába a ukázala na skleněné lahvičky válející se na zemi.

„Našli jsme je pár metrů od studánky,“ kvákla Veverka.

„Co to kurva,“ zabručel Čáp a začal číst nápisy na lahvičkách:

Šmejkalova rajská vůně pro zlé sny, Šmejkalova mimóza, Humus v hlavě... Kurva, ten mamrd!“

„Jo, normálně nás nafetoval, sviňák jeden,“ kvákla Žába.

„He, hé,“ zasmálo se sluníčko, „dobře vám tak, nevděčníci.“

„Drž hubu hnuse,“ řekl Čáp.

Sluníčko se rozbřečelo a zakňučelo: „Já bych vám fandilo, kdybyste na mě byli krapánek vlídnější. Mohlo bych vám třeba i pomoc.“

„Zalez, ty podlejavá žlutoprdlokoule, blíží se večer, tak koukej zapadat, kurva,“ kvákla Žába a otočila se ke svým přátelům:

„Víte co? Letěla bych zpět do hospody „U nedopečeného štrúdlu, tam bychom trochu poklidili a udělali si z ní bojovou základnu. Co tomu, kurva, říkáte?“

Veverka se podrbala zobáčkem na bříšku a kvákla:

„Zní to dobře, mám hlad jako kuna, určitě tam ještě něco najdeme.“

„Mno a zítra bychom mohli vyrazit do Jouzova, najít Jouzu a hodit s ním řeč,“ zabručel Čáp.

„To je kurva řeč a tyhle lahvičky berem s sebou,“ kvákla Žába, „nemáte igelitku nebo tak něco?“

„Vezmu je pod křídla,“ řekl Čáp, „tak a šup, vyskočte si na mě a padáme, už se stmívá.“

Opravdu, stmívalo se a pěkně zhurta. Opětovně uražené sluníčko zapadalo co nejrychleji mohlo, ale samozřejmě ne tak rychle, aby dostalo vyhubováno od Pánaboha.

Pánbůh pozoroval Kačenku s Kačírkiem, jak se horoucně milují v rákosí a zkoušejí všelijaké možné i nemožné sexuální praktiky. Dá se říci, že je tak trošku šmíroval, ale řekněte, děti, komupak by vadilo, že se na něho při milování dívá samotný Pánbůh? Mně tedy rozhodně ne. A co náš Kozlík Mlaskouš? Je mi to moc líto, děti, opravdu, ale statkář Vepřek už nemohl Kozlíkovo mlaskání vystát a zastřelil ho. Přežraný Krokodýl už v rybníce od brzkého odpoledne nebyl. Zatímco naši hrdinové prožívali svá dobrodružství, on se potýkal s bandou hasičů. Poté, co jednomu ukousl nohu a druhému ruku, řekl si: „Mám já tohle zapotřebí? Takhle se rvát jako nějaké vzteklé zvíře?“ a nechal se odchytit a odvézt zpět do zoologické zahrady. Nebe rozjasnily hvězdy a na srpku pana Měsíce kouřícího vodní dýmku seděl obkročmo Noční Kvíl a zpíval tesknou píseň:

*„Atu baliluli av tu Baliluli
atu Čmuch, Čmuch, Čmuch.
Atu baliluli av tu Baliluli
Hij štívaš Svěrnou puch.*

V překladu znamenají Kvilova slova toto:

*„Byla prázdnota a v té prázdnotě
byl Kvil, Kvil, Kvil.*

*Byla prázdnota a v té prázdnotě
zpíval teskný kvil.*

Puch v překladu znamená píseň, ale zdálo se mi vhodnější použít slovo kvil, protože se rýmuje, sice absolutně, ale rýmuje. A také si myslím, že vše lépe vystihuje, už jste děti někdy slyšely veselý kvil? Já tedy ne. Kvil zpíval celé noci mnoho dalších smutných slov, ale kdybych vám je sem všechny vypsál, asi byste, děti, plakaly.

A to nechci. Pojd'me se raděj podívat, jestli naši hrdinové doletěli v pořádku do hospody „U nedopečeného štrúdlu“. Nejprve se pro jistotu podíváme přímo do hospody, abychom se ubezpečili, že tam na ně nečeká nějaké nebezpečí. Fíha, jsme tu a v hospodě „U nedopečeného štrúdlu“ se svítí. Někdo je uvnitř. Někdo TAM JE! Mám se tam oknem nenápadně podívat? Kuk. Ale co to? Pípa je naleštěná a září stříbrem, někdo za ní stojí, ale nerozeznávám, kdo to je. Podlaha je čistá, stoly bohatě prostřené, na každém váza s umělou růží a u jednoho sedí parta srdců a mastí karty. Jak je to možné, ptáte se. Opravdu netuším, vždyť hospodský Mýval je nenávratně zmizelý. Vypadá to však, že v hospodě našim hrdinům žádné nebezpečí nehrozí. Tak kdepak jsou? Už doletěli? Nedoletěli.

Pomalou se blíží Půlnoční Strašák a oni nikde. Nevlítli zase do nějakého maléru?

To by jim tak scházelo, vidíte děti?

„Bim, bam, bim, bam...“ ozývalo se z nedalekého Jouzova. Zvon Tlustá Berta odbíjel půlnoc na věži Svatého Nahrabala. Chytrý Jouza se podrbal na svém chlupatém obrovském přirození. Z odvrácené strany pana Měsíce přiletěl Půlnoční Strašák a dováděl v kotrmelcích nad nepojmenovaným lesem. Kačenka s Kačirkem sladce chrupali po několikahodinové souloži a nic je nemohlo probudit nebo snad vyvést z míry. Natožpak nějaký Půlnoční Strašák.

Kozlík Mlaskouš také sladce spal. Spal věčným spánkem na kupě hnoje, kam ho po zastřelení statkář Vepřek pohodil. Uhnívajíc mizí z naší pohádky, stejně tak i Krokodýl, který odchycen bandou hasičů, spokojeně dřímá v zoologické zahradě. A ta je od naší pohádky příliš, příliš daleko. Nepojmenovaný les tajemně šumí, občas se ozve děsivý výkřik ze sna, který má na svědomí ošklivá Noční Můra. Ta mrcha úchylácká si nikdy nedá pokoj. Vkrádá se zvířátkům bez dovolení do spánku a zlobí je. Kromě šumění lesa, houkání babičky Sovy Buby a ojedinelých výkřiků hrůzy ze spaní, se neozývá nic. Temná noc a ticho.

Ba ne, děti! Právě nyní bylo ticho přerušeno:

„Kurva, už budeš?“ kváknul kdosi ve tmě.

„Jo, už budu, doprdele, nemůžete mi sehnat nějaké lopuch, abych se mohla otřít?“

„Vidím akorát tak hovno, natož lopuchy,“ zabručel nějaký hlas.

„To bude to moje, bacha ať si v něm nevymácháš křídla, mám pocit, že bude tekutějšího charakteru,“ kvíklo něco malého ze smrkového houští.

„To je smrad, kurva, že se snad zebleju,“ kváкло to znovu a začalo si to prohledávat kapsy.

„Kurva, alespoň malej čvaňhák kdyby byl.“

„Ty krávo, mám to na nohách,“ zanádal bručivý hlas.

„Seru na to, utírat se nebudu, jdem se umejt do rybníka,“ kvíkl hlásek z houští.

„Jasně. Snad se odtud vymotáme. Vůbec nevím, kde jsme. A stejně nechápu, že se ti chtělo ještě srát, potom, co jsi se už dnes jednou zesrala strachy z neexistující Roběžroutky,“ zabručel hlas.

„Ha! Našla jsem čvaňháka!“

V temnotě se rozžehla zápalka a osvětlila na chvilinku blízké okolí.

„Kurva, taky jsi mohla posvítit dřív,“ kvíkla Veverka.

„Nemohla,“ kvákla Žába, „zápalky zásadně používám jen k zapalování svých doutníků.“

„Jaká je tvá nejoblíbenější značka?“ zeptal se Čáp.

„Princ Edward,“ odpověděla nadšeně Žába.

„Hm, neznám. Ještě jsem vlastně doutník nikdy neochutnal,“ řekl Čáp a podrbal se nohou od hoven za svým sluchovodem.

„Princ Edward je fakt skvělejší,“ kvákla Žába a vyfoukla kouř do temné noci. „Až seženu nové zásoby, musíš ho vyzkoušet.“

„Hele. Nejoblo vám takhle náhodou?“ kvíkla Veverka trošičku přinasraně. „Žába si tady vypaluje zobák a Čápovi je snad úplně putna, že smrdí jako tchoř.“

„Zobák máš ty,“ kvákla Žába a rozchechtala se.

„Jo a Čápe, kdyby sis někdy kupoval doutník se špičkou, vždycky ber jen s dřevěnou. Vyráběj se i s umělohmotnejma, ale ty sou pěkně hnusný.“

„Budu si to pamatovat.“

„Pitomci,“ kvíkla si Veverka pro sebe.

Pojďme děti, opusťme naše hrdiny, zatímco se dojdou, bavící se o doutnících a všelijakých jiných pitominách, opláchnout k rybníku a podívejme se zatím do gotického kostela svatého Nahrabala. Uvnitř se stalo něco moc divného. Vůně kadidla se smísila s pachem krve a vnitřností. Na oltáři ležel chudák rozkuchaný dvouhrbý zvoník a nad ním stála černočerná postava s dlouhým zahnutým nožem.

„Glory and power!” zvolala postava a vyňala ze zvoníkova těla horké, ještě bušící srdce.

Poskakovalo jí ve dlani a vydávalo nechutný mlaskavý zvuk. Na kostelní věž se posadil Noční Kvíl a jal se zpívat svou smutnou píseň o prázdnotě života, zklamání v lásce a podobně.

„Frog, Squirrel and Stork must die! Die! Die!”

Hrůzu nahánějící řev dolehl až k Jouzově peci, avšak nepřekonal puch, který vycházel z Jouzovy zadnice a omdlel na podlaze. Jouza z řevu nic neslyšel a pevně třímajíc svůj obrovský úd v pravici, dál bezstarostně chrápal. V místním hostinci „U našeho Jouzy“ bylo tuze veselo. Jakýsi vesnický ožrala, jenž se byl před chvilkou vyčůrat na hospodské zápraží, zaslechl závěr děsivého řevu. Ožrala přes svou naprostou opilost rozpoznal anglický jazyk, ale řev mu nepřipadal nijak zvlášť děsivý.

„Amíci se vrátili,“ hulákal po návratu do hospody.

Celé štamgastské osazenstvo počalo divoce zpívat: „Roll out the barrels.”

A druhý den se celá ves divila nad zohavenou zvonařovou mrtvolou.

„Dopadnul hůř, než farář, co skrejval Gabčíka s Kubišem,“ prohlásil nějaký chytrák.

„To je puch,“ ulevil si starosta.

„Šmejkal,“ zašeptala prodavačka smíšeného zboží.

„Já snad omdlím,“ prohlásila starostova žena a omdlela.

Kdopak asi zavraždil chudáka dvouhrbého zvoníka? Co myslíte děti? Roběžroutka? Krokodýl? Nebo snad Šmejkal? Ten mamrd? Proč však mluvil anglicky? Že by to nebyl hokejově skákající Čech? To jsou nám ale záhady, vidíte děti?

„Ta rybníční voda teda nic moc,“ kvíkla Veverka.

„Furt lepší než tvoje hovno,“ zabručel otráveně Čáp.

„No jo, kurva,“ odkvíkla Veverka a utrhla si smrkovou šišku, „mám hroznej hlad.“

Tady někde by měla mít své hnízdo Polednice,“ kvákla Žába.

„Jo, už ho vidím, tamhle na tom macatým dubu,“ řekl Čáp a ukazoval křídlem západním směrem. Vidíte ho také, děti?

Naši hrdinové byli unavení po probdělé noci a děsně se těšili na kafe.

„Myslíte, že má překapávač?“ zeptala se Veverka.

„To netuším,“ kvákla Žába, „hlavně, aby měla cukr.“

„Ten bude mít stoprocentně,“ zabručel Čáp, „moje žena taky trpěla depresema a všechno si šíleně přeslazovala. Cukr je prej na deprese dobřej.“

„Kurva, Stará Vrána snad není doma,“ kvákla Žába, poté, co se naši hrdinové ocitli pod rozložitým dubem.

„Třeba jen v depresi čučí do korun stromů,“ řekl Čáp a zavolal:

„Hej! Polednice, jsi doma?“

Nic se neozvalo.

„Já, se tam, kurva, podívám,“ kvíkla Veverka, nečekala na odpověď a šup, byla na dubu.

„Jó, naše Veverka, to je kurva kanón,“ prohlásila Žába a odflusla si.

„Tak co, je tam?“ zahulákal Čáp.

„Není, ale dveřích je připíchnej nějaký papír, asi dopis,“ zakvíkala Veverka.

„Kurva, Polednice asi spáchala sebevraždu a napsala dopis na rozloučenou,“ zabručel Čáp.

„Slez rychle dolů, podíváme se na něj,“ kvákla nedočkavě Žába. Veverka v cuku letu dopadla mezi Čápa a Veverku a v zobáčku svírala dopis. Prdla si, vzala dopis do tlapky a kvíkla: „Já ho přečtu.“

V dopise stálo:

Drazí přátelé,

jelikož mé deprese byly už opravdu k nevydržení, rozhodla jsem se...

„Já to kurva říkal,“ zabručel Čáp, „určitě spáchala sebevraždu.“

„Drž hubu, Čápe,“ kvákla neomalene Žába. „Čti dál, Veverko.“

„*Rozhodla jsem proto...*“

„To už jsi četla,“ podotkl Čáp.

„Tak necháte mě doprdele už číst nebo se na to mám vysrat?“ kvíkla Veverka a uraženě schovala dopis za svou prdelku.

„Já za nic nemůžu,“ kvákla Žába, „Čápe, uklidni se a poslouchej. Děláš, jakoby ti na Polednici bůhví jak záleželo, a ty dej ten dopis od tý svý prdele nebo zasmrádne a čti.“

„OK,“ kvíkla Veverka a podívala se významně na Čápa.

„Jo jo, budu držet hubu. Poslouchám,“ zabručel.

„*Rozhodla jsem se proto, že rapidně změním svůj život. Hospoda*

„U nedopečeného štrúdlu“ je opuštěná a parta srnců si mi stěžovala, že je z jouzovské hospody vyhazují. Přátelé, stala jsem se první Polednicí, která se dává na hostinské řemeslo.

Myslím, že by mi to mohlo pomoci od depresí a koneckonců, zvířata také chtějí chlastat, že.

Budu velice ráda, když za mnou přijdete a povyprávíte mi o vašem dalším dobrodružství.

Recept na nedopečený štrúdl mám, pivo se točit naučím a zásoby doutníků objedám.

Vaše Polednice.

„A kurva,“ zabručel Čáp, „to je fakt výborný! Mažeme tam, najíme se a vyspíme. Souhlasíte?“

„Aby ne, kurva,“ kvákla Žába.

Z nedalekého Jouzova se ozval umíráček, sluníčko pohladilo kraj a vesele zatřáslo vodou nacucaným mrakem. Mrak se lekl a začal přšet. Pánbůh dostal neodolatelnou chuť na párek

v rohlíku, seskočil ze svého obláčku, sešel jeden nebeský schod a zařadil se v Ježíškově kantýně do fronty.

„Kurva, zrovna teď muselo začít chcát,“ nadávala Veverka.

Sluníčko schované za bouřkovými mraky se potutelně usmívalo. Hnus, vidíte děti?

„Honem mi vyskočte na záda, padáme odsud,“ řekl Čáp.

Na nebesích se zablesklo, začala pekelná bouře. Pánbůh se moc a moc hněval. Víte proč, děti? Představte si, že když se Pánbůh s chutí zakousl do párku v rohlíku bez střívek, zjistil, že je úplně studený. No, koho by to nenasralo, vidíte? Byl rozčilený a láteřil, pouštěl hromy a blesky a vodní smršť z nebe a bylo mu absolutně jedno, že se v té plískanici naši hrdinové zrovinka vydaly na cestu. Čáp se směle proplétal mezi blesky, vodě, které bylo opravdu pozhnaně, se ovšem vyhnout nedokázal. Sem tam prohlásil: „Kurva, doprdele“ nebo tak podobně. Žába s Veverkou mu visely na krku jako klišťata a napadaly je stejné nadávky, jakpak by ne... Představte si, že cestou potkaly i kulový blesk. Malá žlutá ohnivá koule se přilepila Čápovi za ocas, chechtala se plamenným smíchem a Sluníčko z toho samozřejmě mělo škodolibou radost: „Hihi,“ smálo se, „Čáp má za prdeli žlutou kouli, spadne a bude mít bouli.“ Nemohlo zapomenout, že právě „žlutou kouli“ bylo v prvním dílečku naší pohádky urážlivě častováno. Čáp zatnul zobák, dělal, že Sluníčko neslyší a letěl snad ještě rychleji, než když prchal před zlým Stínem. Kulový blesk je však rychlejší než jakýkoliv živý tvor a kdyby si Veverka pěkně neprdla, Bůhví jak by vše dopadlo. Všichni dobře víme, že vyprděné prdy hoří a tenhle byl panečku obzvláště vyprděný. Ve spojení s kulovým bleskem způsobil pořádný výbuch a kulový blesk v něm samým překvapením zanikl. Čápovi z toho otřesu vypadly jedovaté Šmejkalovy lahvičky a hluboko pod nimi zmutoval Ježek. Co s tím naděláme? Nic. Dlouho, předlouho se Čáp propracovával Boží smršť, až konečně před sebou spatřil naději dávající světélko. „Kurva, konečně,“ ulevil si. Cedule s nápisem „U nedopečeného štrúdlu“ jasně zářila i přes veškeré Boží dopuštění, které způsobil pitomý studený párek. Čáp u cedule z posledních sil přistál. Prohlásil: „Kurva, už nemám chuť ani na pivo“ a omdlel. Složil se jako Kozlík Mlaskoš, když ho sejmul nasraný statkář Vepřek svou památeční předovkou po dědečkovi. Křemílek s Vocho můrkou si ve svých hrobečkách ulehčeně oddechli. Do komína bývalého Čápo domova uhodil blesk. Komín se s pekelným rachotem zhroutil a Perníkovou chaloupku dnes připomíná jen smutná hromada sutin.

„Kurva, je velké a těžké,“ kvákla Žába, „Veverko, doběhni pro pomoc, já mu zatím dám umělé dýchání.“

„Už běžím,“ kvíkla Veverka, „ale nic takovýho neprováděj nebo ho zabiješ.“

Veverka vzlétla do hospody jako d'as a chtěla zavolat o pomoc, jenže obraz, který se jí naskytl před očima, jí zcela vyrazil dech. Hospoda se skvěla čistotou, spokojení srnci mastili už od rána karty, dokonale vyleštěná pípa stříbrně svítila a u ní stála usměvavá Polednice.

„To mě, kurva, podrž,“ vykvíkla Veverka. „Takhle to tu nevypadalo ani za zmizelého Mývala.“

Jen umělé růže se jí zdály být poněkud kýčovitě. Samozřejmě si to nechala pro sebe.

„Hola, Veverka!“ zvolala Polednice. „Kdepak máš přátele? Určitě jsou někde poblíž. Jistě máte žízeň a chuť na skvělý nedopečený štrúdl.“

„Zdravím ve spolek, jasně, že jsou poblíž,“ zakvíkala Veverka, „Čáp leží na prahu a vypadá, že má dost, je nějaký omdlelej nebo co. Potřebovali bychom se Žábou Helfnout, sami ho sem nedotáhnem. Páni srnci, prosím vás, pomůžete nám?“

„Ale jistě, jistě slečno,“ řekl nejsympatičtější z nich, praštil kartami o stůl, vykřikl: „full-hand!“ a povstal.

Ostatní se na něho tázavě podívali.

„Kecám,“ řekl Srnec, „mám hovno. Hoši, pojdte našim hrdinům od zakleté studánky pomoci.“

„Hrdinům? Od zakleté studánky?“ zeptala se Veverka nechápavě.

„No jasan. Už se o vás skládaj i písničky,“ odvětil Srnec, lokl si piva a vstal. Srnci odnesli Čápovo zemdlelé tělo do hospody a položili na stůl. Polednice se na ním sklonila a brumlala jakési tajemné zaříkávadlo. Čáp otevřel oči a prohlásil:

„Kurva, dal bych si něco k jídlu.“

„Samozřejmě, příteli,“ odpověděla Polednice, „už je téměř poledne a jak se tak na vás dívám, nejedli jste nic od té doby, co jsme se tu potkali.“

„Máš pravdu Stará Vráno,“ kvákla Žába, „ale nejdřív bych si, kurva, dala doutník.“

Srnci se pustili opět do karet, v hospodě bylo veselo a naši hrdinové se spokojeně pustili do jídla. Polednice je obskakovala, moc si je totiž oblíbila. Vy také, že ano děti? Není divu.

Vždyť si o nich vyprávějí i v Jouzově, zpívají se oslavné písně o jejich chrabrosti a jak jsme slyšeli, v okolí se jim začalo přezdívat „Hrdinové od zakleté studánky.“ Žába jedla

s doutníkem v hubě a vypravovala sprosté vtipy. Víme, že jich znala nepřeborné množství.

Jeden z nich byl obzvlášť vypečený: „Znáte ten o Kuně?“ ptala se Žába. Čáp s Veverkou zakroutili hlavami a labužnický mlaskali. Nedopečený štrúdl byl opravdu vynikající.

„Jednou takhle Kuna vstala, došla si ulevit na hajzl a šla si umejt tlapky od chcanek. Podívala se do zrcadla a zeptala se ho: Zrcadlo, zrcadlo, která Kuna je na světě nejhezčí? Pověz.

A víte, co odpovědělo zrcadlo?“ zeptala se Žába. Čáp s Veverkou znovu zakroutili hlavami a Žába zařvala: „Kunda! Haháhá!“

Pěkný vtípek, vidíte děti? Dokonce i Čáp, jenž jinak vtipy nesnáší, se rozesmál, až mu vylítl kousek štrúdlu ze zobáku. No, co bych, vám děti povídal. Hospoda „U nedopečeného štrúdlu“ se proměnila v útulné příjemné místo. Odpoledne rychle ubíhalo, Čáp se naučil kouřit doutníky, Veverka se cpala arašidami a Žába vyprávěla jeden vtip za druhým. Nastal večer. Polednice naše hrdiny odvedla do útulné světničky a řekla: „Ode dneška je vaše. Tady máte klíč od hospody. Můžete kdykoliv přicházet a odcházet, vždy vás ráda uvidím.“

Žába zamáčkla slzu dojetí a kvákla: „Kurva, to je od tebe fakt pěkný.“ Čáp Polednici objal a vlepil jí zobákovitého hudlana. Veverka se rozhlížela po světnici a kvíkla: „Chci spát na palandě, můžu spát na palandě? Zbožňuju palandy.“

„Jestli se v noci nepochcáváš, tak klidně,“ kvákla Žába, „budu spát pod tebou, Čáp by se sem nevešel, ten si lehne tamhle na ten velké gauč, bereš, Čápe?“

Čáp přestal objímat Polednici a řekl: „Jo, беру.“

Polednice popřála „Hrdinům od zakleté studánky“ dobrou noc a odešla se věnovat hostinskému řemeslu. Když se uvelebili ve svých kutlouškách, Veverka pravila: „Kdo by to byl řekl. Uplynul teprve třetí den od našeho setkání a já mám pocit, že jsem našla rodinu.“ Nikdo jí však neodpověděl. Čáp i Žába okamžitě usnuli, ale Veverce to ani trošičku nevadilo, cítila se moc, moc dobře a za chvilku také sladce usnula. Boží dopuštění dávno skončilo a na obloze se objevil pan Měsíc se svou vodní dýmkou. Do mátového tabáku si nadrobil krapítek marihuany. Ale opravdu jen malé množství než blabla, aby ho nebeská policie nepokutovala, či snad dokonce neposlala z oběžné dráhy Země, jak se to kdysi stalo jeho většímu bratříčkovi. Pánbůh se uklidnil vlastnoručně připravenými sýrovými toasty a pekelně pálivými feferonkami, četl si svůj oblíbený časopis a po očku kontroloval, jestli je tam dole, na našem Božím světě, všechno v pořádku. Samozřejmě, že bylo. Jen pár lokálních válek, sem tam několik milionů hladovějících dětí nebo nějaký ten masový vrah, který rozřezává a papá své oběti, podobně jako Roběžroutka. Takové malichernosti přece nemohou Pánaboha nijak rozházet. A konec konců si za ošklivé věci můžeme sami, protože zlobíme.

Alespoň někteří z nás. Vy určitě ne, děti. Nezlobíte svou maminku a tatínka? Že ne? Tak to je dobře.

Hodinu po půlnoci kdosi hlučně zabušil na hospodské dveře. Polednice utírající stoly se podívala: „Koho nám to sem šváby nesou, takhle pozdě v noci?“ Odhodila hadr a přistoupila ke dveřím. Zavřela levé oko a pravým se podívala do kukátka. Viděla tmou tmoucí a zdálo se

jí, že rozeznává mohutnou postavu. „Kdo je? Už je dávno po zavírací době, co chcete?“ zeptala se.

„Jsem statkář Vepřek,“ ozvalo se z poza dveří, „hledám „Hrdiny od zakleté studánky“, nejsou náhodou u vás? Slyšel jsem, že jste se spřátelili.“

„Tady snad všichni vědí všechno,“ řekla Polednice a otevřela dveře.

„Dobrý večer, ehm, tedy noc, paní Polednice,“ řekl statkář Vepřek. „Opravdu se velice omlouvám, že ruším, ale je to otázka bytí nebo nebytí našeho Jouzova.“

„Co se dá dělat,“ řekla Polednice a pozvala statkáře dovnitř.

„A jsou u vás, že ano?“ zeptal se Vepřek s nadějí v hlase.

Polednice mu pokynula, aby si sedl a odpověděla: „Jsou...“, statkářova odulá tvář se rozjasnila úlevou „...jsou, ale rozhodně „Hrdiny od zakleté studánky“ uprostřed noci budít nebudu,“ pokračovala Polednice hlasem, který nepřipouštěl žádné námitky. Statkář bezmocně svěsil masitá ramena: „No, hlavně, že jsem je našel. Jsou naši poslední naději.“

„Já spát nepotřebuji,“ řekla Polednice, „natočím vám pivo, odfrkněte si a povídejte. Co se u vás děje?“

Statkářovi Vepřekovi se rozklepaly ruce. Hluboce se nadechl, vydechl, a zašeptal zlomeným hlasem: „Jouza, náš Chytrej Jouza,“ Vepřek nemohl dále mluvit.

„Jouza, vím, ten povaleč o kterém si všichni myslí, že je kdoví jaký hrdina. Co je s ním?“ zavolala Polednice od pípy.

Vepřek se na Polednici podíval očima zalitými slzami a vypravil ze sebe: „Je mrtev.“

Polednice postavila na stůl dva korbely, usedla vedle statkáře a řekla: „Chudák, to má určitě z toho válení.“

„Nebud'te ironická, paní Polednice,“ zaštkal Vepřek. „Jouza nezemřel, jak si myslíte. Do Jouzova dorazila hrůza a strach. Dějí se tam příšerné věci.“

Polednice si lokla, utřela si pěnu od úst a řekla: „Statkáři, já už zažila příšerných věcí nespočetně... Co se u vás děje tak strašného?“

Statkář vypil půl korbely a jal se vyprávět: „Převčírem byl pátek a my jako obvykle popíjeli v hospodě „U našeho Jouzy“, když tu náhle přiběhl Venca Smrádek a křičel, že se vrátili amíci. Taková blbost, co by tu dnes pohledávali, že. Po druhé světové měli velitelství u nás v kostele a Smrádek prý z kostela slyšel nějaké povely v anglickém jazyce. Do rána jsme pili a zpívali „Roll out the barrels“, bylo nám dobře, ale to strašné ráno...“ Vepřek se odmlčel, napil se, vytáhl z nedopnuté kazajky plechovou krabičku s cigaretama, vytáhl jednu a zapálil si. Polednice čekala na pokračování a poklepávala si svými kostnatými prsty na desku stolu „Houpy hou krávy jdou.“

Sobotního rána se vydal náš mírně pedofilní kněz František Úd se svými hochy jako obvykle do kostela, aby s nimi nacvičil nový gospel „Bůh je náš nejlepší kámoš“ na nedělní mši. Jaké však bylo jejich zděšení, když vešli do kostela! Na oltáři ležel zvoník, s vaším prominutím, rozřezán na úplné sračky.

„To je v pořádku,“ řekla Polednice, „někdy je sprostých slov opravdu zapotřebí. Naprosto vás chápu.“

„Hoši se rozutekli a Úd zalarmoval celý Jouzov,“ pokračoval Vepřek. „Babky kvílely zděšením, chlapy vymýšleli nejrůznější teorie, většinou pochybného rázu a starosta rozhodl, že je třeba zavolat Jouzu. Normálně našeho reka nerušíme, zaslouží si po vykonaných hrdinských činech odpočinek, že, ale toto si žádalo odborníka na boj proti zlu. Slovo „Šmejkal“ viselo ve vzduchu, šepotem se rozneslo a všichni v Jouzově vědí, že „Hrdinové od zakleté studánky“ mu vyhlásili válku. Asi za dvě hodiny ospalý Jouza dorazil na místo činu. Řekl: „Tak copak to tu máme, sousedi?“ byla to jeho poslední slova. Když spatřil rozřezaného kostelníka, jeho srdce a úd naložené ve svěcené vodě, v očích se mu objevilo bělmo a zhroutil se na zem. Někteří z vesnice tvrdí, že viděli černý blesk, který ho zasáhl přímo do srdce. Nevím. Byla to však určitě Šmejkalova práce, tím jsem si jist.“

Statkář Vepřek domluvil, dopil pivo a rozklepanou rukou si z plechové krabičky vytáhl další cigaretu.

„Statkáři,“ řekla Polednice, „tomu se říká infarkt myokardu, postihuje často líné a obézní lidi.“

Statkář si nejistě pohladil vypouklé břicho. Slova Polednice se mu viditelně nezamlouvala. Mlčel.

„Natočím ještě dva korbely, co říkáte? zeptala se Polednice.

Vepřek pokýval hlavou.

„Vy jste nejspíš posel a máte přivést Čápa, Veverku a Žábu do Jouzova, nemýlím-li se. Když si nevíte rady, hledáte pomoc u zvířat, ale vyhánět srnce z vaší hospody, to vám jde dobře,“ rýpla si Polednice. Vepřek se na Polednici omluvně podíval a řekl:

„Máte naprostou pravdu, paní Polednice. Omlouvám se za celý Jouzov. Slíbil jsem starostovi, že je přivedu. Bojíme se dalšího vraždění. Pomůžete mi je přemluvit, aby šli? Prosím.“

„Uvidím, co se dá dělat, statkáři. Teď ale spí, mají za sebou těžké dny. Čáp se dokonce sesypal na hospodském prahu únavou. Počkáme do rána a já se jich zeptám. Můžete tu přespat, pokud chcete, dopijeme a půjdeme spát. Už jsou skoro tři hodiny.“

„Jste strašně hodná, nevím, jak vám mám poděkovat,“ rozplýval se statkář.

„Nemáte za co, statkáři, sousedé si mají pomáhat,“ řekla Polednice s lehkou ironií v hlase, kterou Vepřek přes své sádlo na mozku přeslechl. Trochu uklidněn popíjel pivo a doufal, že pokud vše dobře dopadne, a přivede „Hrdiny od zakleté studánky“, bude pochválen před nastoupenou vesnicí.

Milé děti,

rozhovor Polednice se statkářem Vepřekem ještě chvíli pokračoval, než se odebrali na kutě, ale už se ubíral pro nás nezajímavým a nepodstatným směrem. Bavili se o kydání hnoje na Vepřekově statku, či jakou barvou by se mohla natřít okna hospody, kterou Polednice podědila po nenávratně zmizelém hostinském Mývalovi a podobně. Počkejme si raději na nedělní ráno. Nebude to trvat dlouho, nebojte se, jen pár hodiněk. Vydržíte čekat, děti? Jestli jste moc moc netrpělivé a napnuté, tak těch pár hodin radši přeskočte, dovolím vám to. Nechtěl bych, abyste se dostali do stresu z napjatého očekávání, jak bude naše pohádka pokračovat.

Šup. Noc uplynula.

Krásné slunečné nedělní ráno. Letní rána jsou úžasná, vidíte, děti? Zvláště proto, že se nemusíte tahat do té nudné školy. A když už je od rána nebe vyžehlené boží žehličkou a sluníčko se na nás usmívá, to je teprve něco! Kačírek s Kačenkou se vydali na procházku. Při chůzi se kolébali, líbali se a hladili křidélky. Ach, ta láska! Radost na ni pohledět!

Noční Kvil usnul na mysliveckém posedu a zdály se mu kupodivu veselé sny.

Nepojmenovaný les se spokojeně vlnil v ranním vánku a po včerejší plískanici vyrašily houby. Parta srců okamžitě vyrazila hledat lysohlávky a těšila se, že jestli nějaké najdou, užijí si večer spoustu legrace. Manželka statkáře Vepřeka věšela na dvoře prádlo a neustále po očku sledovala prašnou cestu. Těšila se na tu slávu, až její milovaný choť přijde v čele „Hrdinů od zakleté studánky.“ Venca Smrádek se spokojený a zpitý povaloval na očůraném zápraží hospody „U našeho Jouzy.“ Ale, ale. Když se pořádně dívám, na hospodě je zcela jiný nápis. Fíha! Víte co je tam napsáno, děti? To byste asi neuhodly. Tak já vám to prozradím: „U Čápa“. No co tomu říkáte? Hezké že? Jé, a cedule na které bylo ještě včera napsáno „Jouzov vás vítá“ je přemalovaná a... pane jo! „Veverkov“! Neuvěřitelné! A jejda! Vždyť je neděle a kněz František Úd by měl být v kostele a připravovat se na mši. Kdepak ho máme, našeho mírného pedofila? Á, přece jenom tam je, ale nepřipravuje se na mši, nýbrž nacvičuje nový gospel se svými hochy „Žába je náš nejlepší kámoš“. Vypadá to, že nám Jouza

z pohádky nenávratně mizí, že? Podobně jako Mýval, či Kozlík Mlaskoš. Ale tak už to na světě chodí a občas i v pohádkách... Celá vesnice se řádně a pečlivě připravila na příchod našich hrdinů. Vidíte, děti. Jen jestlipak opravdu přijdou. Co myslíte?

Polednice lehounce zaklepala na dveře světničky, ve které byli naši hrdinové ubytováni.

„Přátelé, jste vzhůru? Mohu dál?“ zeptala se potichu.

„Jasan, Stará Vráno,“ ozvala se zevnitř Veverka a protáhla se na palandě. „Paráda, takovejhle skvělej kanafas.“

Polednice vešla, zastavila se na prahu a řekla: „Copak si budete přát k snídani, hrdinové? A mám tu jednoho jouzovského vyslance a ten si s vámi přeje urgentně mluvit. Dorazil ještě v noci, ale nedovolila jsem mu, aby vás obtěžoval.“

„No, ještě to tak...“ zabručel Čáp.

„Kurva, co je to za mamlase?“ zeptala se Žába.

„Dala bych si míchaná vajíčka se slaninou a oříšky, křupavé rohlíky se sezamovými semínky, překapávanou kávu ve skle a korbelík řádně vychlazeného piva,“ kvíkla Veverka, prdla si a seskočila z palandy.

„Jak si přeješ Veverko,“ řekla Polednice a otočila se k Žábě: „Jmenuje se Vepřek, takový tlustý vesnický trouba...“

„Prostě kretén,“ kvákla Žába.

„...dalo by se to také tak říci,“ pokračovala Polednice, „vyslal ho jouzovský starosta, aby vás přivedl. Někdo brutálně zavraždil zvoníka a jejich opěvovaný hrdina Jouza dostal nejspíše infarkt z leknutí, zemřel a všichni teď sází na vás. Pochopila jsem z Vepřekova vyprávění, že se celý Jouzov třese strachy.“

„A kurva, tak Jouza je tuhej,“ ulevil si Čáp.

„Ano a Vepřek sedí u stolu a netrpělivě na vás čeká. Hrozně se potí, kouří jednu cigaretu za druhou a je legračně nervózní,“ řekla Polednice a zeptala se: „A co vy dva, dáte si k snídani také vajíčka?“

„Já jo,“ kvákla Žába, „a do Jouzova bych klidně zašla, mohla by bejt nějaká prdel.“

Čáp si protáhl křídla, zívla a zabručel: „Pro mě za mě. V Jouzově jsem ještě nebyl. Jo, dal bych si vajíčka na měkko a kafe s mlíkem. Díky, Polednice. A co tvoje deprese? Vypadáš o dost líp než posledně.“

„Myslím, že jsem se potřebovala zabavit, je mi opravdu mnohem lépe. Snad to chvíli vydrží. Jdu připravit snídani a říct Vepřekovi, že za chvíli přijdete,“ řekla Polednice a odešla.

„Kurva,“ kvíkla Veverka, „fakt chcete jít do Jouzova? Ne, že bych se bála těch jejich hororů, ale pomáhat lidem...“

„O lidi tady přece vůbec nejde,“ zabručel Čáp, „chceme sejmut Šmejkala a jestli má fakt prsty v tý vraždě, mohli bychom najít nějaké stopy nebo tak něco a dostat se mu konečně na kobytku.“

„Jasně, kurva,“ kvákla Žába.

„Tak dobře, máte asi pravdu! Začínám mít pocit, že jsem hrdina, ha ha, jdu se vysrat,“ kvíkla Veverka.

„Už zase?“ neodpustila si Žába a Čáp se uchechl.

„Prdění a sraní je zdravý, pitomci,“ odsekla Veverka a odhopkala se vykakat.

Statkář Vepřek byl sice nervózní a velice nesmělý, když později prosil naše hrdiny o pomoc, ale i nechutně vypočítavý a jak už děti víme, šlo mu především o vlastní slávu. Báł se Šmejkala, starosty i manželky. Teď se báł i infarktu, kterým ho Polednice v noci postrašila. Jenže, sláva a zviditelnění se, to je přece panečku něco. Kolem poledne se naši „hrdinové od zakleté studánky“, v čele s Vepřekem, vydali do Jouzova. Polednice jim zabalila na cestu nedopečený štrúdl a mávala na rozloučenou vlhkým kapesníkem od slz.

„Dávejte na sebe pozor a zase přijďte!“ volala dojatě. Sluníčko vše žárlivě sledovalo a přemýšlelo, jakým způsobem by jim ten triumfální pochod překazilo. Vepřek se potil jako prase před porážkou, Veverka si frajersky pohvizdovala a Žába s Čápem labužnický vychutnávali Prince Edwardy. Na obzoru se objevila věž kostela svatého Nahrabala.

Knihá 3

Milé děti. Bylo vedro. Bylo takové vedro, jak by řekla Žába, že by se z toho jeden posral. Naši tři hrdinové a statkář Vepřek se potili jako prasata před porážkou.

Jak to asi bude pokračovat???? ☺